

РЕШЕНИЕ

№ 6323

гр. София, 18.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 10.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **3990** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на П. А. П. от [населено място] срещу Медицинско удостоверение № 43/8 от 11.03.2013г. на ЦЕЛК при МИ на МВР .

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното удостоверение и се иска неговата отмяна. Съображенията са, че получената от жалбоподателя травма представлява средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал.2 от НК, тъй като счупването на V пръст на дясното стъпало на жалбоподателя е причинило трайно затруднение на движението на десния крак, продължило повече от 30 дни. Иска съдът да отмени оспореното удостоверение, с което травмата е квалифицирана като такава по чл. 130 от НК, като незаконосъобразно.

Ответникът по оспорването- ЦЕЛК при МИ на МВР, редовно уведомен, не се представлява. Подробни съображения развива в писмени бележки, в които аргументира, че оспореното удостоверение е издадено от компетентен орган в изпълнение на предвидените в закона правомощия. Освен това сочи, че не е налице трайно затруднение в движението на пострадалия крайник на жалбоподателя по смисъла на чл. 129, ал.2 от НК, тъй като счупването не е засегнало опорните точки на ходилото, респ. основната функция на крайника; липсва деформация на дясното ходило; липсват данни за гипсова имобилизация за 2 месеца.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че оспорващият е бил в отпуск поради временна неработоспособност от 20.12.2012 година до 18.01.2013 година - 30 дни поради фрактура метатарзи дигити V медис декстра - трудова злополука, станала по време на изпълнение на служебните му задължения. Отпусъкът поради временна неработоспособност е продължен с още 30 дни за периода от 19.01.2013 година до 17.02.2013 год., със същата диагноза, което се установява от приложените по делото два болнични листа - № 1187650 и № 1191403 (л. 20 и 21 по делото).

На 11.03.2013 година, ответникът по оспорването издал оспореното Медицинско удостоверение № 43/8, с което приел, че счупването на фаланга на V пръст на дясното стъпало е в резултат на директен удар на костта върху твърд предмет или повърхност, наложило е имобилизация „пръст за пръст” и е довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота- чл.130 от НК. Счупването не е засегнало опорните точки на ходилото (главичките на I и V метатарзални кости и петната кост), поради което на нарушава трайно основната функция на крайника – ходенето и опората на тялото.

Удостоверението е връчено лично срещу подпис на оспорващия на 20.03.2013 година /видно от отбелязването върху самото Удостоверение, приложено на лист 47 от делото/. Жалбата е подадена чрез административния орган по пощата на 01.04.2013г.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, а именно: обстоятелствен протокол за възникнала трудова злополука с жалбоподателя, от който е видно, че при извършване на дезинфекционно и хигиенно обслужване на кухненския блок в Дом за временно настаняване на пълнолетни лица и отрезвител в [населено място], жалбоподателят се е подхлъзнал на стъпало и паднал на земята. Снети са обяснения на жалбоподателя и лицето, което е било на дежурство заедно с него. Извършено е разследване на допуснатата трудова злополука от комисия, назначена със заповед № 3-17 от 02.01.2013г., която е установила, че жалбоподателят се е подхлъзнал на замръзнало и заледено стъпало при излизане от кухненския блок. Издадено е разпореждане на НОИ № 5/10.01.2013г. за признаване на злополуката за трудова. Приложени са извлечения от здравната книжка на лицето и резултат от рентгеново изследване, от които е видно, че вследствие на злополуката жалбоподателят е претърпял фрактура на дисталния край на проксималната фаланга на V пръст на десния крак.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно медицинска експертиза, която съдът кредитира изцяло. От заключението на вещото лице се установява, че на 20.12.2012 година, оспорващият П. е получил счупване на дисталния край на проксималната фаланга на V пръст на дясното ходило, причинила на пострадалия временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Счупването не засяга опорните точки на ходилото (главичките на I и V ходилни кости и петната кост), не нарушава основната функция на крайника – ходене и опора на тялото, поради което не е причинило трайно затруднение на движението на десния крак. Няма деформации на дясното ходило и травмата е възстановена. Лечението при подобен вид увреди е имобилизационна превръзка – „пръст за пръст” за 15-20 дни, покой, криотерапия, обезболяващи, с последващо физиолечение и рехабилитация. Пълното възстановяване на функцията на крака е за около 1 месец.

Разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд

София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 от АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна по следните съображения:

Оспореното Медицинско удостоверение № 43/8 от 11.03.2013 година, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове/. При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното Медицинско Удостоверение е издадено от компетентен орган.

Според чл.9, ал.1, т.13 от ЗМВР, една измежду основните структури на МВР е Медицинският институт, като в чл.18 от ЗМВР изрично е посочено, че той е лечебно заведение по чл.5, ал. 1 от Закона за лечебните заведения, научноизследователски и научно-приложен институт за осъществяване на дейността по здравеопазването в МВР и е юридическо лице. Според чл.134, ал.2 от ЗМВР, Централната експертна лекарска комисия изготвя медицински заключения за здравословното състояние на служителите на МВР. Специално правомощие на ЦЕЛК е дадено в разпоредбата на чл.255, ал.3 от ЗМВР, според която видът на причинената телесна повреда се определя от Централната експертна лекарска комисия, а обстоятелствата, при които е причинена се удостоверяват от прекия ръководител. Изрично по силата на чл.137, ал.2 от ЗМВР, на Централната експертна лекарска комисия е признато правото да издава разрешения и дава експертни заключения. Съгласно чл.5 от Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи (ПУОРОМЕРКМЕ), устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза към лечебните заведения към Министерството на вътрешните работи (МВР), Министерството на отбраната (МО), Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията, Министерския съвет, Министерството на правосъдието и Министерството на физическото възпитание и спорта се извършват по реда на правилника. Правомощията на ЦЕЛК са приравнени на правомощията на НЕЛК по чл.49 от Правилника /приложим по аналогия и по силата на чл.5 от Правилника/. Съгласно тази разпоредба Националната експертна лекарска комисия се произнася с мотивирано експертно решение, постановено от специализиран състав, определен съобразно водещата диагноза. Според чл. 106, ал. 1 от Закона за здравето в съставите на НЕЛК работят лекари с призната специалност и с не по-малко от 5 години трудов стаж по медицина. От така очертаните правни разпоредби е видно, че по отношение на дейността на ЦЕЛК при МВР се прилагат разпоредбите на правилника и по аналогия следва да се прилага уредбата за дейността на НЕЛК.

В настоящия случай, от приложените по делото доказателства, е видно, че оспореното удостоверение е издадено от състав на ЦЕЛК, в който са участвали трима лекари – невролог, интернист и ортопед - травматолог, съобразно водещата диагноза на оспорвания. Удостоверението е издадено в предписаната от закона форма и по предвидения в закона ред. Спорният въпрос по делото е какъв характера на

причинената телесна повреда – лека или средна съгласно чл. 129 и чл. 130 от НК.

Предпоставките за наличие на средна телесна повреда по чл. 129 ал. 2 от НК са: трайно отслабване на зрението или слуха; трайно затрудняване на речта, на движението на крайниците, снагата или врата, на функциите на половите органи без причиняване на детеродна неспособност; счупване на челюст или избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето или говоренето; обезобразяване на лицето или на други части от тялото; постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, или разстройство на здравето, временно опасно за живота; наранявания, които проникват в черепната, гръдната и коремната кухина. В случая относимата част от тази разпоредба е относно преценката дали е налице трайно затрудняване на движението на някои от крайниците на жалбоподателя. Съгласно Постановление № 3 от 27.11.1979г. на Пленума на Върховния Съд „Затрудняването по смисъла на закона представлява ограничаване възможността на крайниците да извършват движение в пълен обем. В обсега на това увреждане влиза не само затруднението на крайника, но и свързаните с него кости на таза, мускулите, сухожилията и други части, които вземат участие при нормалното и свободно извършване на движението”. И че „Уврежданията са съставомерни по [чл. 129, ал. 2 НК](#), когато затрудняването има практическа стойност, а такава е налице при частична загуба или при възникване на затруднения в извършване на основната функция на крайника поради счупване или пукване на кости, изкълчване на стави и др.”. Видно от цитираното в посоченото постановление на пленума на ВС, което е задължително за приложение, следва да е налице такова счупване или пукване на кости, което да води до затруднения в извършването на основните функции и това затруднение да е трайно. Съдебната практика сочи, че "трайно" означава за период по - голям от тридесет дни. В заключението на съдебно-медицинската експертиза се посочва, че получената увреда не представлява трайно затрудняване на двете /двигателна и опорна/ функции на десния долен крайник, а временно такова, като възстановяването е за около 1 месец. Не са последвали допълнителни усложнения и жалбоподателят се е възстановил от травмата. Предвид заключението на съдебно-медицинската експертиза настоящият съдебен състав приема, че функцията на десния долен крайник на жалбоподателя не е била нарушена за период повече от тридесет дни и това не е довело до затрудняване на движението му, което съставлява лека телесна повреда по смисъла на чл.130 НК.

Във връзка с всичко изложено дотук настоящият състав намира медицинско удостоверение № 43/8 от 11.03.2013г. на ЦЕЛК при МИ на МВР за законосъобразно, постановено при правилното приложение на закона, поради което намира, че същото следва да бъде оставено в сила, а жалбата срещу него – отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 41-ви състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. А. П. от [населено място] срещу Медицинско удостоверение № 43/8 от 11.03.2013г. на ЦЕЛК при МИ на МВР като неоснователна. На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ. Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 -дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ:

АДМИНИСТРАТИВЕН